

BLOEMEN- EN PLANTENKEURING VAN DE NEDERL. MIJ. VOOR TUINBOUW- EN PLANTKUNDE.

Te Nijmegen heeft op 25, 26 en 27 Augustus een groote Bloemen- en Plantenkeuring van de Nederlandsche Maatschappij voor Tuinbouw- en Plantkunde plaats gehad, die zich in een groote belangstelling van het publiek mocht verheugen. Foto links: Z. K. H. Prins Hendrik poseert op de tentoonstelling te midden van Hoofdbestuurderen, Commissie van ontvangst enz. Voorste rij, v. l. n. r.: Jhr. J. C. van Holthe, Voorzitter afdeeling Nijmegen, en Mevrouw Van Holthe, Z. K. H. Prins Hendrik, Jhr. Mr. J. W. G. Boreel van Hogelanden, Voorzitter van het Hoofdbestuur; daarachter v. l. n. r.: de heeren W. Lodder, C. Gerritsen, A. A. Koldenhof, G. Jansen Miggels, C. A. Hiebendaal, J. Bolhuis, F. van Romburgh, Jhr. G. F. van Tets. (*foto D. v. Kreveld*). Foto rechts: De inzending van de Belgische geïnterneerden uit het kamp te Harderwijk.

Vervolg van pag. 10.

„Neen," was het antwoord, „ze is onmiddellijk na u uitgegaan, eveneens op zoek naar den knaap en nog niet terug."

„Nu is zij verdwaald, vrees ik," zei ik terneergeslagen.

„Dan kunnen we nog eens fijn over de visschen praten, Bernard!" viel Karel in.

„Als jij je mond niet houdt over die visschen, dan wil ik nooit meer een gids van je zijn zoolang je leeft!" dreigde ik.

Het kind zweeg en ik bracht hem naar de conversatiezaal. Daar bleef ik met hem wachten, twee lange uren. Karel kreeg slaap, doch ik dorst hem niet naar boven sturen, uit vrees dat ik hem weer verliezen zou. Eindelijk kwam zijn moeder geheel òp van verdriet en vermoeienis, de zaal binnen. Het zien van haar zoontje werkte op haar als een medicijn. Met een kreet van vreugde liep ze op hem toe en sloot hem in haar armen.

„Mijn ondeugende lieveling!" riep ze uit.

„Agnes," zei de kleuter zich losworstelende uit haar armen, „hier is Bernard, mijn gids."

Mevrouw Vermeulen lachte door haar tranen heen en gaf mij de hand.

„Mijn zoon heeft de eigenaardige gewoonte om alleen voornamen te gebruiken."

„Ik vond hem in gesprek met Thomas, een politieagent," zei ik.

Zij lachte hartelijk en nu gaf ik een uitvoerige beschrijving van mijn kennismaking met Karel.

„Agnes, hier is een brief voor je," zei Karel opeens, een verfrommelde enveloppe te voorschijn halende.

„Hoe kom je daaraan, Karel?" vroeg zijn moeder verwonderd.

„De portier gaf hem mij, toen ik uitging vanmiddag."

„Drommelsche jongen," barstte ik los. „Waarom heb je me niet verteld, dat je een brief bij je had?"

„Waarom?" zei hij verwonderd. „Hij was voor Agnes!"

„Ja, maar, daar stond het adres van je moeder op," hernam ik.

„Daar heb ik niet aan gedacht!" luidde het lakoniek.

Mevrouw Vermeulen, die haar vroolijkheid geheel herwonnen had, barstte in lachen uit.

„We lijken wel drie gekken," zei ze.

„Ik vind mijzelven heelemaal niet gek," merkte ik op. „Integendeel, ik ben een goede gids!"

„O ja, Agnes," zei nu Karel, „dat zou ik haast vergeten. Wil je Bernard zijn rekening betalen?"

„Zeker! Hoeveel is 't?" vroeg zij.

„Ik zal het voor u specificeeren!"

„Natuurlijk! Daar sta ik op!" hernam zij lachend.

„Wij gidsen zenden echter onze rekeningen eerst als onze taak is afgeloopen en Karel zal nog wel eenige dagen een gids noodig hebben," merkte ik vroolijk op. — „Zeker," stemde Agnes toe, „maar dan een goeden, volkomen betrouwbaren gids!" vervolgde ze schertsend.

„Ik zal een halsband en een ketting voor hem koopen," zei ik.

„Bernard is een heel goede gids, Agnes," zei nu Karel, die tot mijn verdediging toeschoot. „Hij weet een heeleboel te vertellen over visschen!"

Het einde van ons onderhoud was, dat ik den volgenden en daaropvolgenden dag met Karel door de stad toog en ten slotte hem en zijn moeder naar de boot vergezelde, vanwaar twee zakdoeken mij vaarwel toewuifden.

„Ik zal je schrijven over de gidsen in Londen," riep Karel mij nog toe.

Hij heeft mij verscheidene brieven geschreven, waarin hij voortdurend herhaalt dat ik de beste gids ben, dien hij kent en ik ga het nu zelf ook gelooven. In zijn laatsten brief schreef hij mij: „De volgende maand komen wij weer thuis: Agnes hoopt dat je weer mijn gids zult kunnen zijn. Ze vraagt om de rekening van den vorigen keer."

De rekening is nog niet klaar. Ik zal ze open laten, zoolang Karel een gids noodig heeft en als hij mij ontslaat, dan kan, wie weet, Agnes mij misschien als gids gebruiken.

DE VERJAARDAG VAN DEN OORLOG.

De Nederlandsche Anti-Oorlograad geeft een verzameling uit van artikelen, welke, bij gelegenheid van het herdenken der eerste oorlogsverklaring, ongeveer 1 Augustus in verschillende Nederlandsche bladen zijn verschenen. Wij geven een afbeelding van den sprekenden omslag.

Kleine Gedachten.

Verstandig zijn is: het wezenlijke van het onwezenlijke te kunnen onderscheiden.

Door een zijsprong heeft menigeen zich voor immer den voet verstuikt.

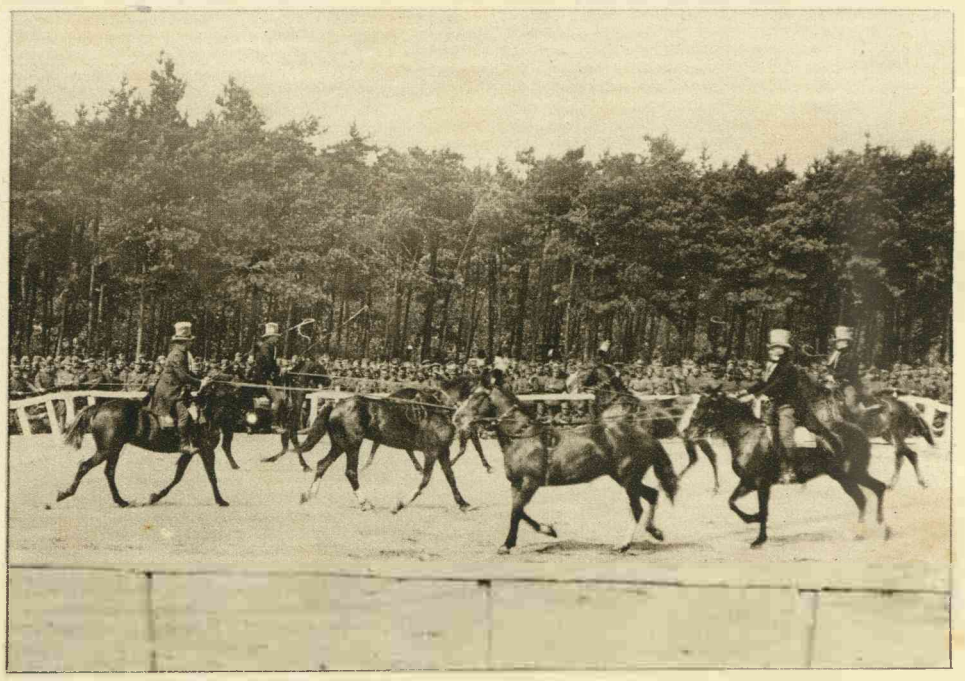
Door spot toont men gemakkelijk hoe rijk men aan geest en hoe arm men aan gemoed is.

Het anker van het hart vindt dieperen grond dan dat van het verstand.

Menigeen zou zich veel meer over de zon verheugen, wanneer ze ook niet gelijktijdig den buurman bescheen.

Aan zijn kinderen bemerkt men, hoe oud men is en hoe — jong men nog zijn kan.

EEN MILITAIR CIRCUS.

Uit personeel en paarden van den artillerie-munitietrein der derde divisie is, onder leiding van den 1sten luit. der artillerie den heer J. W. Butner, een circus gevormd, dat met een beroepscircus gerust wedijveren kan. Het programma dat blijkens onze opnamen reeds voor een zeer groot publiek van dankbaar gestemde kijkers, met veel succes is opgevoerd, omvat dan ook alles wat maar in een *echt* circus op het gebied van paardendressuur te zien is: manoeuvres à la flèche, vierspannen gereden door miliciens, carousselrijden, enz., terwijl ook clowns en August de Domme niet ontbreken. De uitvoeringen van het circus zullen in verschillende groote steden worden herhaald. Onze foto's stellen voor links: manoeuvre met vierspannen uitgevoerd door 4 miliciens. Geheel rechts: 1e luit. Butner. Rechts: Manoeuvre à la flèche, uitgevoerd door 4 wachtmeesters. (*foto's „Rembrandt".*)